

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v poduk.

zhaja vsak četrtek in volja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 3 gl., za pol leta 1 gl. 60 kr., za četrt leta 80 kr. — Naročnina se pošilja opravištvu v dijaškem semenišču (Knabenseminar). — Določniki tiskovnega društva doživajo list brez posebne naročnine.

Posamezne liste prodaja knjigar Novak na velikem trgu po 5 kr. — Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat 5 kr dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Zmage den.

Ni mogoče, da ne ohrani v spominju den 2. junija 1885, kdor se le količkaj čuti Slovenec. Kar smo se jeli čutiti za Slovence, tacega dneva še nismo čakali. Nemškutarji še misli niso imeli, da bi mogli kedaj tako propasti, kakor se jim je tokrat zgodilo. Na vseh krajih so padli in kjer so si domišljevali, da bodo s tem svojim kandidatom še, če že ne z veliko večino prodrli, vsaj s kolikoršnjo tolikošnjo večino zmagali, jim je izpodletelo. Toda propadli so, kakor še nikoli, kajti

1. v Mariboru, t. j. v Mariborskih skupinah, dobil je vis. gosp. baron Goedel 195 glasov; njegov nasprotnik, g. dr. Schmiderer, samo 113 glasov, zmagali smo torej Slovenci za 82 glasov, pred šestimi leti samo za 60 glasov; to je lepo znamenje;

2. v Celju je volilo 322 volilcev, izmed njih je bilo z velikim navdušenjem za g. M. Vošnjaka; 272 volilcev, in le 50 jih je zoper nj se postavilo za g. J. Stadler-ja;

3. v Ptuju je izmed volilnih 366 mož prišlo na volišče 355 in ti so enoglasno volili župnika g. Božidara Raiča.

Živeli vrli volilci! Živela lepa naša domovina!

Dragi sodržavljeni!

Dne 5. junija t. l. volimo poslanca v državni zbor za skupino mest in trgov Celje-Brežice. Mi hočemo Avstrijo vzdržati in okrepiti na njenih naravnih podlagah, mi smo prepričani, da je vsako telo samo tedaj zdravo in močno, ako so zdravi in krepki posamezni udje tega telesa. Zato pa skrbimo, da ne hira nobeden del našega državnega telesa, da se v svojih mejah razvijajo moči vsake dežele in vsakega naroda, ki živi v slavnem našem cesarstvu, ker z močmi posameznih delov raste sila in mogočnost celote, cele države.

Ako se na primer zanemarija skrb za razvijanje in blagostanje le jednega od avstrijskih narodov, hitro nastaja tam siromaštvo, neha potem

plačevanje davkov pri siromaškem zanemarjenem narodu, to pa boli vse druge avstrijske narode, ker morajo potem oni plačati toliko več za državne potrebe; zatoraj se mora vsak razumni Avstrijanec potegniti za enakopravnost vseh narodov, in za to, da si vsi med seboj pomagamo. Mi stojimo popolnoma na tleh avstrijske državne ustave in delamo da se ona vresniči v vseh določbah, posebno tudi v svojem 19. članu, ki ukazuje ravnopravnost vseh avstrijskih narodov. Tej prvi tirjavi zdravega razuma in človekoljubja protivi se stranka, ki se je imenovala „stranko ustave“, ki je pa hitro popustila ustavo, ko je šlo za vresničenje od nje same sklenjene državne osnove. Kandidat te stranke je dr. Foregger. No, ta stranka je od zgodovine sojena, ker je popustila moralna načela v svoji politiki, ker noče izvesti enakopravnosti, katero je sama vknjižila, ker noče vseh Avstrijancev pripoznati kot enakopravnih otrok ene matere, kar so in hočejo biti. O ravnopravnosti pač ne more več prepri biti med ljudmi, ki dobro hočejo veliki naši Avstriji. Enaka bremena, enake pravice!

V notranji politiki Avstrije hočemo toraj, da se bremena in pravice pravično razdelijo med vse državljane, da se na duševni in materialni blagor vseh dežel in narodnosti očetovsko gleda in dela. S tem se bode vzdrževalo in krepilo vseavstrijsko domoljubje in na podlagi enakih pravic v vseh strokah državnega življenja mora se priti do toliko nam potrebnega notranjega miru, v katerem bomo skupno delali za svoje raznovrstne in mnoge materialne in duševne potrebe.

Da se ohrani in razvija naše poljedelstvo, vinarstvo, rudarstvo, naša industrija in trgovina, treba je našim pridelkom in izdelkom izdatne brambe proti tujenemski konkurenci po primerni carini, ki se naj jemlje od tujezemskih pridelkov uvaževanih v naše cesarstvo. Odločno in z vsemi postavnimi sredstvi moramo se toraj protiviti carinski zvezi (Zollunion) z nemškim cesarstvom, katero zastopa kandidat nasprotne stranke, dr. Foregger. Taka zveza bila bi prvič pogin na-

šega pridelovanja vseh vrst, ker bi ga pridelki nemškega cesarstva vtopili, — in drugič prva stopinja do pogina državne samostalnosti Avstrije. Mi nočemo, da bi Avstrija živela od milosti katere koli sosednje države. Naš poslanec ne sme glasovati, kakor je dr. Foregger storil, za to, da bi bila Avstrija ponižana med države druge vrste. Veseli nas, da lahko opomnimo, da je z nami gledé carinske zveze z Nemčijo in državne samostalnosti Avstrije deželni glavar štajerski, grof Wurmbbrand, tudi nasprotnik dr. Foreggerja.

Prepričani smo, da nobeden uradnik, nobeden vojak, sploh nobeden pravi avstrijski domoljub ne more in ne sme svojega glasu dati dr. Foreggerju, ampak da „Avstrija je v našem taboru“, in mi v pravo avstrijskem.

Grof Wurmbbrand, naš soboritelj za državno in narodno-gospodarsko samostalnost Avstrije, ki sicer tudi ravnopravnost pripoznava, je bil od Graške trgovinske zbornice enoglasno za kandidata pri državnozbornski volitvi sprejet. Z njim se tudi strinjajo udje Graške trgovinske zbornice v našem volilnem okrožji, gg. Karol Traun v Celji, Gustav del Cott v Brežicah in Sutter v Konjicah. Ti gospodje so za grofa Wurmbbrand; ne morejo toraj glasovati za njegovega nasprotnika na narodno-gospodarskem polji, dr. Foreggerja, kateri bi svojo carinsko zvezo naše izdelke in pridelke ob ceno spravil. Trgovci in obrtniki toraj ne morejo glasovati za dr. Foreggerja, ako so prijatelji svojega kruha, ampak morajo z nami glasovati.

Pošteno domače delo mora se braniti! Roko-dalcem in obrtnikom našim mora se zagotoviti za-služek. Tako se bode tudi proč obračalo od prekucijskih mislij.

Priporočamo za poslanca moža, ki je sam cesarski uradnik, ki je častno vedno poviševal avstrijsko črno-rumeno zastavo, gledé narodnih preprirov pa vedno skušal pomirjevati razsrjene nasprotnike. Naš kandidat za mesti Celje in Brežice, za trge Žalec, Vransko, Mozirje, Ljubno, Gornji Grad, Vojnik, Šoštanj, Vitanje, Šmarje, Rogatec, Laško, Sevnica in Kozje je cesarski svetovalec gospod

Jožef Jerman,

bivši c. kr. okrajni komisar v Brežicah.

Pišite vsi njegovo ime 5. junija na volilne liste! —

Živio naš cesar, živila Avstrija!

Volitev v Mariboru.

Kar bi človek rad videl, da bi se izgodilo, to je hitro k redu verjeti. Ne vemo pa, kaj bi se sicer naši nemškutarski — ne kmetje, teh nemškutarskih je prav malo — pa kaj bi naši postrežčki, ki so Mariborskim, Slovenjebistriškim, Marenberskim, Šent-Lovrenškim itd. v hlapčevskih službah, rajši videli, kakor če bi tem mogli postreči s tem, da bi njih višjemu, Hammer-Amboss-u, pri-

pomogli do stola v novi hiši državnega zbora, do nemške zmage, kakor je bil — prehitro sam rekel. Storilo se je za to na njih strani — več, ko je bilo častno. Takega rogoviljenja, kakor smo ga letos doživeli, še menim, da svet, kar stoji, ni bil videl. Celo nedolžna beseda svitlega cesarja — izgovorili so jo bili baje na Ogerskem v času hudih prekucij zoper jude — služila je našim nasprotnikom za orožje zoper nas, zoper slavno c. kr. vlado, katero mi podpiramo, dokler ostane zvesta besedi svitlega cesarja: „Napravile mir med mojimi narodi!“ To je tedaj namera, ki jo po volji svitlega cesarja ima sedanje ministerstvo. — Mir čemo imeti mi, mir čejo imeti svitli cesar, ta pa ni mogoč, dokler ne uživamo vsi tistih pravic, katere nam gredo. Te naj nam pridobodo naši poslanci in zato moremo si le tiste voliti, o katerih vemo, da nam stoje zanje. Vse drugo, izlasti, kar se govori ob času volitev, je ničevno, velikokrat je gola sleparija. Gorje, kdor ji verjame!

Toda naši možje, ti v Mariborskih skupinah, njih lepa večina, se niso nasedli nikomur na limanice. Lep dokaz nam je prav sedanja volitev.

Vreme ni bilo prijetno, pa kar jih je imelo dalje v Maribor, iz Slov. Bistrice, iz Slov. gorice, s Pohorja itd. — le ti so prišli vse eno že skorej vsi v pondeljek v Maribor, naj bi izpolnili dolžnost, ki so jo jim sovaščani naložili, ko so jih izbrali si za volilne možje. Bilo je teh vrlih mož blizo 80. Imeli pa so veselje, da je vis. g. baron Goedel, njih prihodnji poslanec, sam prišel med nje, z njim pa tudi odličniši tukajšnji Slovenci: gg. dr. Radač, dr. Dominkuš, udje „Slov. društva“ itd. Veselje je bilo gledati, kako da so ti možje slušali na besede barona Goedelna, ki jim je pravil, kaj je on in so njegovi tovariši za Slovence in v obče za kmečko ljudstvo storili v državnem zboru. In ni konca ne kraja bilo odobravanja, ko je g. dr. Radač razložil, kaj da bo še trebalo jim v isti namen vse storiti. Isto so več manj vsi govorili, ki so za tem še prišli na vrsto, povdarjali in razšli so gg. volilci vsi z veselo nadejo zmage za jutranjo volitev pa tudi za boljo prihodnost kmečkega ljudstva.

V jutro, dne 2. junija, bili so vsi naši volilci v pravem času — tudi ti, ki so še le v jutro prišli, na zbirališču, ki jim ga je „Slov. gosp.“ v svoji zadnji številki naznanil. Nikogar ni manjkalo. To je za nje prelepo znamenje.

Naših ni bilo treba iskati, kakor se je to godilo pri naših nasprotnikih. Tako je prav. Kdor je Slovenec, je mož, ni šviga — švaga. Take pre-pustimo radi svojim nasprotnikom. Volilci pa naj gledajo, da prihodnji krat ne bodo taci poslali volit.

Nekaj pred 10. uro so naši šli v veselem upanju zmage na volišče — v gostilno dvorano g. Goetza. Kako so tje nasprotniki hodili, naj le molčimo, pokriti so hoteli svoje obupanje s truščem.

Kdor bi še ne bil prej verjel, da je zmaga tudi v teh krajih naša, lahko se je prepričal tega, ko se je volila volitvena komisija; bilo je 107 glasov